

Rob Pieterse is zanger voor 't leven

De Maria van Jessekerk heeft met Rob Pieterse een blijvertje in huis. De 79-jarige Delftenaar zingt al zestig jaar in kerkkoor Deo Sacrum.

Karl Flieger 18-11-18, 08:50

Toen Rob Pieterse in 1939 werd geboren, stond zijn ouderlijk huis aan de Oostsingel op het randje van Delft. Ravotten in de weilanden, slootje tuten en kikkers vangen bezorgden hem een heerlijke jeugd. „Je kan je nu bijna niet meer voorstellen dat kinderen in Delft toen zoveel plek hadden om zich uit te leven. Waar nu de Bomenwijk staat, liepen toen de koeien.”

De kleine Rob groeide op als een vrolijke jongeman die van aanpakken wist. Zo stond hij in zijn vrije tijd frieten te bakken bij de legendarische snackbar Buitendijk op de Burgwal. Gewoon, omdat hij dat leuk vond. En misschien sprong daar wel het ondernemersvirus op hem over, realiseert hij zich nu. „Ik zag al vroeg in mijn leven dat ik zelf een bedrijf wilde hebben. Dus toen ik bij kappersgroothandel Indola in Rijswijk werkte (tegenwoordig is in het gebouw een kunstcentrum gevestigd, red.) nam ik vrij snel de stap en begon voor mezelf. Dat is jarenlang goed gegaan. Van een garageboxje met spullen tot een bedrijfskantoor van vijftienhonderd vierkante meter in Nootdorp. Ik ben er in 2007 mee gestopt. Een tevreden pensionado? Ja, dat mag je wel zeggen.”

Liefde

Behalve een hang naar de natuur en passie voor het ondernemerschap gloeide er nog iets in het binnenste van Rob Pieterse: de liefde voor muziek. „Ik hield van zingen en kwam al vrij

vroeg in het knapenkoor van Pierre van Hauwe terecht. Dat was wat, hoor. In die tijd was een koor een instituut en dat gold zeker ook voor Pierre. Iedereen had ontzag voor die man.”

Het is een understatement. Pierre van Hauwe was een muzikale houwdegen, voor wie hele generaties leerlingen sidderend door de gangen van de muziekschool kropen. Maar hij was ook een unieke inspirator, die jongens als Rob Pieterse de weg wees in de wereld van de (kerkelijke) zangkunst. Pieterse: „Mijn broer Ton en ik kregen het advies om onze kennis van de Gregoriaanse muziek bij te spijkeren. We hadden een redelijke stem en dus hebben we die goede raad opgevolgd. Uiteindelijk zijn we lid geworden van Deo Sacrum.”

“Als je een foutje maakte met het Gregoriaans, dan werd je dat zwaar aangerekend.”

Rob Pieterse

Argwaan

Dat aanschuiven bij het koor had de nodige voeten in de aarde. Deo Sacrum was een bloeiend koor en nieuwe leden werden met argusogen bekeken. „Om lid te kunnen worden van Deo Sacrum begon ik op 18-jarige leeftijd als élève, zoals dat toen heette. Vervolgens werd ik door een ballotagecommissie beoordeeld en mocht ik lid worden. De dirigent-organist was de legendarische Adriaan G. Venderbos, een man met wie ik 22 jaar lang met ongelofelijk veel plezier heb mogen werken. Hij stuurde ons naar zangpedagoge Jo Lutz en om het Gregoriaans te leren, kregen we van hem elke zondag na de mis met een paar aspirant-leden een cursus bij hem thuis op de Delfgauwseweg. Dat was leerzaam en ook spannend. Want als je een foutje maakte met het Gregoriaans, dan werd je dat zwaar aangerekend.” En lachend: „Het halve koor keek je dan aan alsof je zojuist een doodzonde had begaan.”

De harde leerschool miste zijn uitwerking niet. In plaats van geïntimideerd af te haken, dook Rob Pieterse zich steeds dieper in de materie. Hij werd zanger voor het leven. „Als iemand vraagt hoe je het zestig jaar bij een koor kunt uithouden, dan zeg ik: omdat het altijd boeiend is geweest. Ik kijk er met veel vreugde en trots op terug. Deo Sacrum had in de jaren 60 en 70 vermaarde zangers, zoals de baritons ‘oude’ Tinus Valk, Verschuur en Evert Lutz en de tenoren Van den Ham, Frans van Zuylen en Koos van Leeuwen. Buiten het koor zeggen die namen niet veel mensen iets, maar binnen Deo Sacrum zijn het grootheden.”

“Veel mensen denken dat een Gregoriaans koor een ontzettend ernstige club is, maar we houden natuurlijk ook van het Roomse leven.”

Rob Pieterse

In die jaren werden jaarlijks reizen georganiseerd. Men ging een aantal dagen naar Schwarzwald en Rudesheim in Duitsland. In België werd de glasfabriek De Glaverbel bezocht en in eigen land de Dommelsch bierfabriek, Dafrucks Eindhoven en niet te vergeten de Koninklijke Stallen in Den Haag. Het koor werd daar vervoerd met de paardentram. „Als tegenprestatie werden een paar liederen gezongen”, herinnert Pieterse zich. „Veel mensen denken dat een Gregoriaans koor een ontzettend ernstige club is, maar we houden natuurlijk ook van het Roomse leven. Man, we hebben zoveel plezier gehad. En nog steeds.”

Inmiddels is Deo Sacrum een gemengd koor en heet de ‘mannentak’ Vox Latina. Beide onder leiding van de beroemde Delftse organiste Petra Veenswijk. De traditionele Kerst Volkszang, Mariahuldes, de jaarlijkse Krönungsmesse, Lichtjesavonden en adventsconcerten laten de Maria van Jessekerk geregeld volstromen. „Dat zijn prachtige momenten”, besluit Pieterse. „Ik hoop nog lang van het mooie zangersleven te genieten.”